

Arrest

nr. 187 207 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 7 oktober 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.09.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

C. L. (R.R.: (...))
Geboren op 18.09.1960
Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 30.06.2016 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. De medische informatie onder punt D van het SMG heeft enkel betrekking op eventuele gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet; deze informatie wordt door onze diensten niet beschouwd als een graad van ernst van de ziekte aangezien deze gegevens louter speculatief zijn en geen betrekking hebben op de actuele gezondheidssituatie van de aanvrager (Arrest 76 224 RvV d.d. 29 februari 2012).

Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 28.09.2016 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onze diensten onmiddellijk schriftelijk te verwittigen indien kennisname niet mogelijk is.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“III. IN RECHTE

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing verklaart met verwijzing naar artikel 9ter §1, 4de lid en artikel 9ter §3,3° vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk omdat in het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak zou doen omtrent de graad van ernst van de ziekte. De medische informatie onder punt D van het SMG zou enkel betrekking hebben op eventuele gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet, en wordt door onze diensten ni et beschouwd als een graad van ernst van de ziekte aangezien deze gegevens louter speculatief zouden zijn en geen betrekking zouden hebben op de actuele gezondheidstoestand van de aanvrager.

Bovendien zou bij de aanvraag geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd zijn dat werd opgesteld conform het model SMG.

Bij gebrek aan één van de in artikel 9ter, §1, vierde lid vereiste medische elementen, werd de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De beslissing faalt volledig in haar motivering en in de toepassing van artikel 9ter.

In punt B. Diagnose van het SMG waar aan de arts gevraagd wordt de aard en ernst van de aandoening te beschrijven, stelt de arts: 'Depressie en angststoornis'.

Verder spreekt het SMG in rubriek D over 'levensmoeheid' als de behandeling wordt stopgezet.

Ook dit is een aanduiding van de ernst.

De arts is bovendien Dr. Matthysen, psychiater van het ZNA Stuivenberg/Sint Erasmus te Antwerpen. Het is geen attest van een huisarts, wat op zich ook al de ernst aanduidt en bevestigt dat verzoekster bij die psychiater in behandeling is. Onder rubriek D wordt geantwoord op de vraag: wat zouden gevolgen zijn van stopzetting behandeling.

Dit zijn afdoende aanduiding over de aard en ernst van de aandoening.

Bovendien, en de beslissing negeert dit volkomen, wordt bij de aanvraag nog een medisch verslag toegevoegd van psychiater Matthysen gedateerd op 21.4.2016.

Dit attest bevestigt de aandoening en de ernst ervan.

Verder dient opgemerkt te worden dat wanneer onder de rubriek B. Diagnose van het SMG in de ogen van de arts-specialist wel een invulling is gegeven van de aard en ernst van de aandoening, een administratie dit niet zonder meer als het ontbreken ervan kan kwalificeren.

Op dat ogenblik gaat het over een medische inschatting, en deze dient te geschieden door een arts.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 9ter, §1, vierde lid in samenlezing met artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt de feitelijke grondslag: het standaard medisch

getuigschrift bevat niet de vermelding van de graad van ernst van de ziekte van de verzoekende partij. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, §3-3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit de lezing van deze bepalingen blijkt inderdaad dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoening”*, er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien. Daarom volstaat het zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B. (RvS 220.747 van 25 september 2012). De graad van ernst van de aandoening kán aangetoond worden aan de hand van andere vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift, doch niet wanneer de verzoekende partij niet concretiseert welke vermeldingen dan wel zouden volstaan (RvS 17 maart 2015, nr. 230.526).

In het door verzoekende partij voorgelegde standaard medisch getuigschrift wordt onder punt B. - gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend - melding gemaakt van *‘depressie en angststoornis’*. Die vermelding heeft betrekking op de *‘diagnose’* van de ziekte doch niet op de *‘graad van ernst’*, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota.

Waar het standaard medisch getuigschrift onder punt D melding maakt van *‘levensmoeheid en sociaal isolement’*, dient te worden opgemerkt dat dit – zoals trouwens in de bestreden beslissing gemotiveerd – enkel betrekking heeft op eventuele gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling zou worden stopgezet, doch niet van welke ernst de aandoening is. Voorts voorspelt het standaard medisch getuigschrift een gunstige prognose mits de psychosociale zorgen worden opgeheven.

Uit het loutere gegeven dat het standaard medisch getuigschrift is opgesteld door een psychiater kan niet afgeleid worden wat de graad van ernst van de ziekte van de verzoekende partij is. Hetzelfde geldt voor een melding van een medicament dat de verzoekende partij neemt.

Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het verslag van dokter V.M. van 21 april 2016 toegevoegd aan het standaard medisch

getuigschrift kan evenmin hieruit een aanduiding van de graad van ernst van de ziekte teug gevonden worden. Dit bevat een beschrijving van de klachten, haar sociale omstandigheden en geeft slechts als diagnose weer: *“depressieve stoornis NAO”. Met het thans aan het verzoekschrift toegevoegde verslag van dokter V.M. van 12 januari 2017 kon de verwerende partij geen rekening houden vermits het niet bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.”*

De verzoekende partij laat na in concreto voor het overige aan te tonen uit welke vermelding enige graad van ernst van haar ziekte blijkt. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij meent dat deze bepaling geschonden is zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN